

Chương 155: Sẽ không từ bỏ

Ngày này trôi qua cũng thật đủ kinh hôn bạt vía.

Lâm Yên về đến nhà, tiện tay lướt Weibo, quả nhiên, bởi vì Tưởng Tư Phi cùng Hạ San San ở trước mặt phóng viên mang sóng tiết tấu, trên mạng tiếng chửi rửa cô lại tăng một đợt.

Cô theo thường lệ đăng Weibo “Mỗi ngày phát nhanh”, sau đó tiện tay lướt đôi mới bên dưới, kết quả, lướt tới một cái Weibo mới nhất Vệ Từ Phong vừa tuyên bố.

Vệ Từ Phong: [Thế giới của tôi, ban ngày không có ánh mặt trời, ban đêm không có sao trời.]

Vệ Từ Phong đăng một cái Weibo câu văn học thương xuân buồn thu, phía dưới fans quả thực một mảnh đau lòng.

[Mau đến xem xem đi! Nhìn xem cũng đã bức đũa bé nhà chúng ta thành bộ dáng gì? Đũa bé nhà chúng ta vì diễn xuất chuyên nghiệp, lại phải làm ra hy sinh lớn như thế!]

[Tin tức mới đăng thật là tức chết tôi! Tôi phải gửi một cái đèn pin phòng sói cho bảo bối nhà tôi! Một khi Lâm Yên dám tới gân, liên giật chết cô đi!]

[Khối u ác tính của giới giải trí, chẳng lẽ không có cách nào diệt trừ cô sao?]

.....

Aiz, tùy tiện lướt đưng đâu đều là tin đồn nhảm của mình, dựa của mình, ngay cả một chút tin đồn nhảm mới mẻ đều không có, không thú vị.

Lâm Yên nhàm chán ném di động, sau đó, từ đầu giường lấy ra nửa tấm ảnh chụp ố vàng.

Trong ảnh chụp, một đứa bé trai năm sáu tuổi năm chặt góc áo của cô, nhút nhát sợ sệt cùng cô sóng vai đứng ở dưới cây hoa anh đào.

Một nửa khác bị cô xé mất, là Lâm Thu Nhã.

Lâm Yên ngờ ngẩn nhìn chăm chăm ảnh chụp em trai, sau đó cầm lấy di động, gọi một cuộc điện thoại ra ngoài. Đầu kia vang lên vài lần, thực mau nổi máy.

Lâm Yên: “A lô, có tin tức của em trai tôi không?”

Đầu kia di động truyền đến một giọng nam trầm thấp: “Dựa theo thông tin cô cung cấp, bước đầu tôi đã khoanh vùng mấy mục tiêu, chẳng qua..... Mấy mục tiêu kia đều không phải tổ chức bình thường, muốn lấy được tin tức vô cùng khó giải quyết, tôi còn cần một ít thời gian.”

Nghe được trả lời trong dự kiến, ánh mắt Lâm Yên tối xuống: “Đã biết, cảm ơn.”

Người đầu kia di động thờ dãi, “Thật ra, tôi khuyên cô không cần ôm quá lớn hy vọng, điều kiện thân thể của em trai cô như vậy, không có cô bảo vệ..... Có thể sống sót rất nhỏ.”

Giọng của Lâm Yên khế run: “Một ngày nhìn không thấy thi thể, là một ngày tôi sẽ không từ bỏ.”

Năm đó, cô cùng em trai bị lừa bán, sau đó lại bị bán qua tay nhiều bên tiến vào một phòng thí nghiệm ngầm, bị giam thật lâu ở nơi đó.

Đoạn thời gian đó đã xảy ra cái gì, hiện tại cô đã hoàn toàn không muốn nhớ tới. Sau đó, cô cùng em trai bị mạnh mẽ tách ra.

Cô không có cách nào tưởng tượng nếu không có mình tại bên người, một mình em trai phải đối mặt với những chuyện đáng sợ như thế nào. Cô bắt đầu giả vờ phối hợp, sau khi chờ bọn họ thả lỏng cảnh giác, rốt cuộc tìm được cơ hội trốn thoát.

Chính là, chờ cô lại quay trở lại muốn cứu em trai, cái phòng thí nghiệm kia lại giống như biển mất trong không khí, không có dấu vết.

Lúc cảnh sát đi tìm, nơi đó không phải phòng thí nghiệm, chỉ là một cái kho hàng bỏ hoang.

Lúc ấy cô còn tuổi nhỏ, cô nói với cảnh sát nơi này là một cái phòng thí nghiệm, có rất nhiều đứa bé bị nhốt ở nơi này giống như bọn họ, nhưng được câu trả lời là bọn họ đã điều tra, từ đâu tới cuối nơi này thật sự chỉ là một cái kho hàng bỏ hoang.

Cô cũng đi bệnh viện làm kiểm tra toàn diện thân thể, biểu hiện không có bất kì vấn đề gì. Tất cả mọi người cho rằng cô bị kích thích tinh thần, nói bậy nói bạ. Mà em trai, tìm kiếm đến nay đều không có chút tin tức nào. Người này thật giống như biến mất khỏi thế giới hoàn toàn không tồn tại.

Mà chuyện xảy ra ở đoạn thời gian kia cũng giống như chỉ là ảo giác.....

A, ảo giác?

Sao có thể là..... Ảo giác chứ.....